

Elfizetési feltételek:
 Egész évre 6 ft. —
 Fél évre 3 ft. —
 Negyedévre 1 ft. 50 kr.
 Elfizetési hely: Sopron a Káldi úton
 a lap kiadóháza.
 A lap minden napján a szerkesztőhöz
 utasított minden levelezésnek a szerkesztő
 által küldendő.

NOGRÁDI LAPOK

Hirdetések díja:
 Öt soros hirdetés 1 kr.
 Helyig minden betűtárat. . . 20 kr.
 Nyílt tér hirdetés 30 kr.
 Hirdetéseket felvesszük a kiadó. Nagyjából
 és több soros hirdetések jutányosan szerkesztetnek.
 Hirdetési pénzek, reklámok és hirdetések a kiadónak tartoznak.

politikai, társadalmi és közgazdasági hetilap.

Előfizetési felhívás

A NOGRÁDI LAPOK

1874-ik évi folyamára.

Előfizetési árak:

Egész évre	6 ft.
Fél évre	3 ft.
negyedévre	1 ft. 50 kr.
B.-Gyarmaton havonként	50 kr.

Gyűjtőknek minden egyszerre megrendelt öt példány után egy tiszteletpéldány jár.

Az előfizetést pénzek a szerkesztőhöz, vagy Kék László nyomdatulajdonoshoz, legcélszerűbben postai utalványval, a nyomtatandó példányok iránti tájékoztató a pontos szétküldés tekintetéből mielőbb küldendők. Az első évről is szolgálhatunk teljes számu példányokkal. —

B.-Gyarmat jan. 31-én.

Azon körülmények, melyek eddig lehetetlenítették, hogy lapunk nem egy pártnak, de az összes közönségnek váljék közlönyévé, az „Ipoly” megszűnése folytán egygyel kevesebbek, mert noha nyíltan kimondtuk azt „hogy e lap magasabb feladatot kíván betölteni, mint pusztán pártja érdekeinek előmozdítását, s bir annyit függetlenséggel, hogy a közérdeket a pártérdeken felül állónak tekintse”, még sem ignorálhattuk azon kényezérhelyzet követelményeit, melybe a megyei ellenzék által támogatott „Ipoly” magatartása folytán jutottunk.

Igaz ugyan, hogy e helyzet már a jelen év kezdetével is tetemesen javult, midőn a lapfelügyelők visszavonulása folytán e lapot nem tekintettük többé elfogadott pártlapnak, s arra azontul nem is reflektáltunk, de annak léte még sem engedé állapotunk megváltoztatását.

Most azonban ezt tenni nemcsak kívánatosnak tartjuk, de egyszerűen a közérdek parancsolta kötelességnek. miután eddig sem vala egyéb célunk, minthogy a közönség egyetemes érdekei lapunkban méltó támaszt nyerjenek s betöltve legyen azon hézag, melyet az országos ügyekkel tülhalmazott fővárosi lapok üresen hagyni kénytelenek, s ez leendő jövőben is törekvésünk, melyet úgy vélünk leginkább elérhetni, ha lapunk hasábjait megnyitjuk azok részére is, kik eddig párttekinteteknél fogva igénybe venni nem kívánták — anélkül azonban, hogy lemondani volnának hajlandók saját nézeteink független nyilváníthatóságának jogáról.

Minél inkább megvagyunk győződve arról, hogy a haladás és szerkesztés jelen napjaiban, minden nagyobb vidéknek szüksege van oly

lapra, mely érdekeinek tolmása legyen, mely a nyilvánosság áldásait közvetítse, mely társadalmi közszellemet ébreszessen: annál kevésbbé tartjuk udvósnek megosztani azon különben sem fölös szellemi és anyagi tényezőket, melyek nélkül egyetlen lap sem képes híven megfelelni feladatának.

E meggyőződéstől indítva, törekvésünk oda irányuland, hogy lapunkat az egyetemes színvonalára emeljük annélkül, hogy eddigi irányukkal szakítanunk kelle, mit ma már annál könnyebb leendő elérnünk, minthogy a politikai pártok közt az eddig tapasztalt élesség tetemesen simult s a politikai nézeteltérések nem emelnek többé a társadalmi téren áthághatlan válaszfalat ember és ember között.

Maradjon kiki meggyőződése mellett s az szerint dobja szavazatát az urnába, de egyéb téren ne vezesse nek senkit a politikai mellétekintetek, ne zsihbasszuk egymás erejét, sőt válvetett közreműködéssel, egyesített erővel igyekezzünk a főzölt elérni, emberi, polgári s hazafiai köteleminknek megfelelni.

Szükségesnek tartottuk ez alkalomból mindezt elmondani, nem mézesmadzagot nyújtandók, de hogy jelezzük az irányt, melyben a változott viszonyok között haladni kívánunk.

„Tout est au mieux.”

A nagy események rohanva váltják fel egymást napjainkban. — Tegnap tombola és zene, — ma: a tintatartók fekete nedvével íratott hatalmas tollak egyhangú petezése: — tegnap még Ipoly is, — ma csak a „Nógrádi Lapok”. — Nem fűzöm tovább a ránk oly közelről ható ellentétek eme láncolatát. — Volt, legyen elég ennyi a lefolyt hét helyi eseményeiből. — Voltaire azt mondja „Candide”-jában, hogy: „mindegy úgy van jól amint van.” („tout est au mieux.”) E híres jelszót választám én ma igénytelen reflexióim jellegéül. De hogy ennek értelményét, bár csak némileg megvilágítva, elfogadtathassam, kérdenem kell (s e kérdés önkényét tolja fel magát a közönség véleményében) vajjon hát jól van-e az is, hogy mi most országos deficiittel küzdünk? Jól van-e hogy a politikai pártok, melyek hivatva működésük által a hazra ronsolt hajóját részpart felé vezetni, nem tudnak iránypontot találni csak annyira is, hogy a modus procedendi képesek volnának megállapítani? . . . Jól van-e, hogy az inségnyújtott „középpontúlynak” a szintén csak ily hajón szelvelő „alsóbb” rétegek segélyzése „nemes” tisztét kell teljesíteniük? Jól van-e az, hogy mi ennyi nem irigylendő elfoglaltság közben is, csúszk, „marjuk” egymást? . . . Igen is ez mind jól van így felelek Candide-dal, mert hiszen ha deficit nem volna, nem léteznék a 21-es bizottság az ő 8-es albizottságával, mely azt constatalja, hogy a haj megvan: de hogy ezen —

nagy szabásban miként kellene segíteni, ezt senki sem tudja; — ha nem volna a pártok szétágazása, nem leendő alkalma thycynek egy középpártot alakítani, mely Széchényi szavajárásaként, a két part közé került párt funkcióinak betöltésére látszik hivatva lenni. Miért nem egyesült a Deákparttal, melynek államtani elveit elfogadta? — Vagy ez olyan se hús se halfels oppositio, mely létfeltételek abban találja, hogy mindeu áron egy külön töredékesomozatát képezze a „közvetítő” véleményeknek, melyek sem egyik sem másik oldalra nem bírnak dönteni? . . . Fenmarad részükre minden esetben a szerep, hogy kételtű fegyver gyanánt tekintessenek, mely meggyőződése, vagy ha úgy tetszik: észszéye szerint oda vág ahová e vágást senki sem vélte irányozandónak? Tehát ez is jól van! A fatum az, mely ami országgyűyeinkben ez idő szerint a kegyelendőséget adja. — Miért segélyezzük mi inségesek az inségeseket? Azért, mert meg van írva hogy „noblesse oblige”. — Már pedig a „noblesse” a 48-iki törvények amalgamiája daczára, mi vagyunk; mely vagy kidől, vagy tolsó kötelességet, mint a waterlooi sorhad, melynek jelezava ismeretes hogy: „la grande armée ne se rend pas, mais elle meurt.” — Hogy pedig mi ennyi viszontagságok közepette is egymást emészjük és „marjuk”, ez ismét csak a jól megérett életképesség manifesztációja mert aki mar, az tanusítja nem csak azt hogy él, de azt is hogy tovább élül akar. E nélkül talán nem is hozhatnának becsillukat a lappokkal vérrukonságba, kik — amint az adoma tartja — csak azért nem eszik meg egymást, mert oly kemény fókabőr — ködmönükbe vannak áltörve, hogy lappfogakkal ezt nem lehet keresztül harapni. — Meddig fog pedig ezen állapot nálunk tartani? ennek egyetlen vizsgáló megoldása jelenleg az, hogy bizonytalan a n tartama. — Tehát mi magyarokul, isten kegyelméből még „bizonytalan” időig fogunk élhetni! — Keserű satyrának látszhatik mindaz, amit én itt mondok; de felhívom a nemzet választottait: mondjanak jobbat; mutassanak rá az ország nyílt sebére, és applicálják rá azonnai a gyógyszer, s én szivesen kész vagyok magamat megadni; de mindaddig míg ez nem történik: míg mi „profanum vulgus” honatyainkkal élünkön, folyvást a taposómalom körbejáró cszközveinek áldástalan szerepére vagyunk kárhoztatva, addig nincs egyéb hátra, mint hogy tehetlenségünk győtrő érzetében Candide naïv resignatióval kiáltanunk fel: „tout est au mieux.” —

Helyi társas életünkről nem szólok, mert ez most nincs, vagy eddig legalább, már évek óta, nem volt; de hogy e részben javulás állt be, tanuja azon lelkes részvét, mely az inséggel küzdők felségelése céljából két magas lelki urhölgy, a megye fő és alispánnöje pártfogása alatt, s ez utóbbinak páratlan buzgalma közvetlen tevékenykedése mellett az e hó 28-án leévezett fényes táncvigalom alkalmából nyilvánult, s melynek a jövőbeli ilyenmód társas összesimulásra joggal kilátásba helyezett eredménye már is biztosítottnak tekinthető. — Nekünk nincs ehhez e cikkben több hozzáadni valónk, mint hogy rá illeszük az érdemesek fejére az őket megillető babért, s a nagy költő e szavaiból köszünk meg arra a csokrot: „Ehret die Frauen!” A részleteket az ennek szánt cikkírójának hagyván fenn kedves teendőül. —

Báikrónika.

A legvérmesebb reményeket is túlbáladta azon siker, melyet a nógrádmegyei ifjúság által január 28. a megyeház termében rendezett táncvigalom s a megye lelkes hölgyei által rendezett tombolajáték eredményezett.

Kevással hét óra után kezdett gyülekezni a közönség, s csakhamar majdnem zsufolásig megtöltö a tágas terem. A nyerevény tárgyak, melyek megelőzőleg közszemlére voltak kitéve, a terem bal oldalán az oszlopcsarnok alatt készített álványokon voltak izletes csoportosítással elhelyezve, fényesen tanuskodva az adakozók bukezőségéről. Aki e nyerevménytárgyakat csak az általunk közölt kimutatásból ismerte, kellemes meglepetésben részesült, meggyőződve azok nagy részének értékes voltáról. A tombolasztal különösen gazdagon volt felszerelve. A nyerevménytárgyak száma meghaladta a 600-at, s több ezer forint értékűt képviselt. — Az asztalok mellett a nyerevménytárgyak kiosztásával megbízott hölgyek foglaltak helyet, festői látványt nyújtva a teremben hullámzó sokaságnak, és pedig az ambóasztalnál: Szontagh Tivadarné, Szerény Gáborné, Baintner Ottóné, Havas Gyuláné, Fay Hormin, Hanzsly Ilona, Veres Janka, Malatinszky Fáni, Omazta Olga, Liptay Matild; a terónál: Rudnay Józsefné, Szilárdy Elfrid, Nitzky Gizella, Szent-Ivány Ilona, Laszkáry Juliska, Fölkel Mari; a quaternónál: Br. Podmaniczky Lászlóné, Sréter Metela és Kamilla, Horváthy Ilka, Majthényi Hedvig és Irma, Kalmár Lenke; a quinternónál: Gr. Degenfeld Lajoanó, Némóthy Kálmánné, Laszkáry Gyuláné, Veres Katicza, Madách Ara, Sztranyovszky Lujz; a tombolánál: Hanzsly Lászlóné, br. Roegner Lori, Scitovszky Mariiska, Ticsinszky Aranka osztogató a nyerevménytárgyakat, a szerencse fainak, kik közül egy-kettő egész ostromállapotban tartá az amazon örereget s talán zavart is okozott volna, ha a szerencsét hitelesítő lovag sőtét alakja s örözeme nem inti óvatosságra, az e téren is rövid uton hódítani vágyó vállalkozókat. A pénztárak, melyeket Szent-Ivány Ferenczné, Fáy Albertné, Majerzky Ferenczné, Kacskovics Lajosné, Okolicsányi Pálné kezelt, már kevésbbé voltak ostromolva s talán üresebbek is maradnak, ha a kiküldött exequenssek jelleményessége, — mely azonban soha sem lépte át a szeretetreméltó gyöngédség korlátait, — győzelmes harcztot nem vi a szükmarkú mentegelődsékekkel s ki nem egyenliti s

azon év apríl havától kezdve kezdőként, melyek mintegy 55,000 frtra mennek, nem lehetett a tanítók díjait mindenkorig kifizetni. E tartozást a tanítóknak a f. év elején elengedhetlenül meg kell adni. Ez a miatt a tartozás kielégítése után ten maradt 5,000 frttal, mely egy célra már 1873. nov. és decemberében szintén befizettetett, új tanfolyamot kezdni lehetetlen. Igencs még fog a felsőttok oktatása kezdéni ismét 1874-ik, tehát a f. év október havában, most csupán január, február és márczius hónapokban szünetel. Itt itt fekszik a felsőttok oktatásának csupán három hónapra szóló megszüntetésének az oka, s ez oly ok, mely elől a „Necessitas frangit legem” miatt kitérni nem lehet.

Megyének főispánja a 28-iki halálával személyesen díszít fel Szerény Gábor szolgabíróval a Ferenc József rend ke

zével, továbbá Cooley Janos bujári Fűrő Andras csemege birtok az esztől érdemkeresettel, melyeket ő Felsége a cholera járvány alkalmával szerzett érdemeiért közelebb adományozott.

„Kovágias völegény.” Egy nem régóta Temesvározt megtelepedett fiatal ember ismerettségét köztül egy ottani tekintélyes család, és az egyik leányt megkérte. A szülei nem voltak ellenve, és már folytak a kezületek a menyegzőre, mikor a szülei nem igen kedvező híreket hallottak a völegény személyes viszonyait illetőleg. A házassági tervek természetesen dögbe dőltek, és a fiatal ember elutazott Temesvárról.

— A leány és szülei mindenkép azon levelek birtokába akartak jutni, melyeket a leány volt jegyeséjük írt. Eziránt a fiatal levél foglalt is szállított, és egy nap csomag érkezett a postán, mely az ohajtott levele-

ket tartalmazó, egyuttal 40 frt. utánvételel volt terhelve, mely összeget a völegény állítása szerint menyasszonyának adott ajánlókra költötte és most visszahozta. A szülei ez áldozatot is szívesen megfogadják, csak hogy egészen megszabaduljanak a tisztosseges völegénytől.

Az „Ipoly” elfizetőihez!

Mint az „Ipoly” című lapot előfizetők hiányában egyelőre bezártatni voltam kénytelen, felkérem mindazokat, kik e lap iránt még tartozásban vannak, annak mielőbbi beküldésére s egyszerűsind tudatom a t. ca. előfizetőikkel, hogy az előfizetett időre a „Nógrádi Lapok”-kal kívánom őket kárpótolni. Akik pedig mindkét lapra előfizettek,

azoknak az „Ipoly”-ra küldött előfizetési tábláit a „Nógrádi Lapok” további folytatására fognak bejegyeztetni.

Tisztelettel

B. Gyarmat 1874. jan. 31-én.

Kék László.

Kiadó.

Gabnaárak.

B. Gyarmat nyertesében 1874. évi január hó 30-án tartott heti vásár alkalmával a poz. mérté Tiszta bogyó 6 ft. 50 kr., 6 ft. 70 kr. Rozs 6 ft. 50 kr., 6 ft. 50 kr. Árpa 4 ft. — kr., 4 ft. 30 kr. Zab 2 ft. 50 kr., 2 ft. 25 kr. Kukorica 4 ft. 80 kr. 5 ft. — kr.

Felelős szerkesztő:

Harmos Gábor.

H i r d e t é s e k.

„Az alulírott jószágigazgatóságnál nagyobb mennyiségű stajer lóheremag, mint szintén mezei komócsinmag (Thimetheusgrassamen) eladásra kész. Szives tudakozásra a legkészségesebben felel

a báró Baratta-féle jószágigazgatóság Poltáron.“

Tekintetes ifjabb Kubinyi Ferencz úrnak Ipolykeszi határban fekvő felső tagosított birtokán összerakott 300 mázsányi luczerna boglya szabadkézből eladó.

Bővebben értekezhetni e lapok kiadója és Ipolykesziben a birtoktulajdonos gazdájával.

Pályázat.

„Az első nógrádi földmívelés-, ipar- és kereskedelmi hitelintézet”-nél a könyvvivői állomás üresedésbe jött. Felhivatnak a pályázni kívánók, hogy folyamodványaikat, képesítettséget s erkölcsiségüket igazoló bizonyítványaikkal együtt f. évi február hó 12-ig az intézethez benyujtsák.

Évi fizetés — a felemelés jövőbeni kilátásba helyezése mellett — egyelőre 700 o. é. frt — Cautio gyanánt köteles az illető 700 frt készpénzt, vagy pedig jelzálogilag kellőleg biztosított 1400 frtos ovadéklevelet az intézet pénztárába letenni.

B. Gyarmaton 1874. január 14.

Balás József, intézeti titkár.

200 kila rozsa és gazmentes tavaszi tisztabuza

részletenkint is, egy kila tiz forintjával szereshető Csaláron Miskey Ferencznél

— vetőmagnak van tisztitva

87 font súlyos.